

Трайчовата мама думаше:

— Не закачай, сине, юрдечкитъ! Много си лошо момче. Въ сърдцето ти нъма капка милостъ!

Трайчо ронъше трохи и мамъше глупавитъ юрдечки.

— Па-па-па!

Щомъ малкитъ юрдечки съ протегнати шии наближиха ржката му — Трайчо хвана най-първата, стисна я за шията, издигна я нагоре и започна да я клати. Тогава се втурна старата юрдечка да спаси четото си.

— Разбойникъ! — засъска тя и го захапа за босия кракъ.

Трайчо пустна юрдечето, изхвъркна на улицата и побѣгна къмъ ржката.

Като стигна моста, злото момче се наведе, грабна единъ камъкъ и го закити къмъ едно юрдечи стадо, което мирно плуваше въ водата. Изплашенитъ юрдечки разпериха не-

сржчнитъ си криле и се пръснаха.

— Трайчо, — обади се нъкой задъ гърба му. — Ти ли си?

— Азъ съмъ, дѣдо Вълко. Какво си понесълъ въ бремето?

— Малко жито нося. Отивамъ да го смѣля на воденицата. Дотежа ми, затуй го сложихъ тукъ — да си поема дъхъ, но сега нъма кой да ми го повдигне. Ела, синко, да ми помогнешъ!

Трайчо подхвана бремето и докато извика: хопъ! — дѣдо Вълко го метна на гърба си. Изпъшка и закрета мудро по пжтеката къмъ воденицата. Той крачеше пригърбенъ и често се спъваше, защото очитъ му виждаха слабо. Едната връвъ на царвула му се бѣше развила.

Намѣсто да грабне бремето отъ стареца и да го отнесе къмъ воденицата, Трайчо ми-